

העומד בפני הגימלאות אך עדיין אינו מסוגל לשים מחסום לפיו כאשר בעל דר- גה גבוהה יותר מפליט שטויות — וברוט יאנג — סמל מחלק המוסר, לבוש בגדים מרופטים, מוצץ סיגר כבוי ומצפצף על כל הביורוקרטיה המישרתית. שוטרים אחרים הם דמויות שבוודאי ייזכרו מן סדרות טלוויזיה רבות. דון סטראוד (לשם שינוי, לא כנבל). הוא שוטר צעיר וממוש- קף הנחנק ברגעי לחץ. גיימס וודס (ה-

בורט יאנג כסמה שוין השוטר מעל לביורוקרטיה

מישטרה חומרת לצון השוטר מתחת לשוטר

חוויה יוצאת דופן

הסייח השחור (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — כדי למי-נוע טעויות: לא מדובר בסרט הזה בסייח. הדמות הראשית בו הוא סוס רב-ממדים ואדיר עוצמה, גיזעי ושחור. ומי שמכנה אותו סייח, יקרא בוודאי לבאד ספנסר „צוציק“.

הבהרה זו דרושה כדי להסביר שאין זה סרט על ידידות בין ילד קטן לסוס קטן, אלא בין ילד קטן לסוס גדול, שבשלבם הראשונים של הסרט, אף מפחיד למדי, ומכאן המקום להבהרה שנייה. מי שחושש כי סיפור ידידות שכזה מזכיר את סיפורי-הילדים המתוקים והשיג-רתיים ביותר, צודק בהחלט. אכן, הסרט מבוסס על ספר שכזה והוא בהחלט נאמן לעלילה: ילד וסוס הם שני הניצולים היחידים כאשר את סופרי-הילדים המתוקים והשיג-וטובעת. הילד עוזר לסוס להשתחרר מכלאו באונייה, הסוס עוזר לילד להגיע אל החוף, ושם, אחרי תקופה של חשדנות משותפת, נוצר הקשר האמיץ ביניהם, שיחזיק מעמד גם לאחר שהשניים ישובו לאמריקה ויגשו במאמן סוס-מירוץ בדימוס.

אם, בכל זאת, הסרט יוצא-דופן, הרי זה משום שהבמאי קארול באלארד, בן כיתתו של פרנסיס פורד קופולה (שהפיק את הסרט הזה), משתדל לומר את הכל בעזרת המצלמה. בעזרת עבודת צילום בלתי-רגילה של כלב דשאנל (שהיה מועמד השנה לאוסקר על כך) הוא הופך את החלק הראשון של הסרט, שבו הילד והסוס נמצאים על אי בודד, לחוויה טבעית שבה ילד וסוס הדוהרים על שפתיהם ממחישות את רוח-החופש והדרור, ושחיה של

הלי רנו והסוס השחור: ילד קטן וסוס גדול

השניים, המצולמת מתחת לפני הים, הופכת לבלט. החלק השני של הסרט, המתרחש בארצות-הברית, דומה יותר למיבנה השגרתי של סירטיילידיס נוסח בדרך לתהילה, אבל גם כאן, כמו בחלק הראשון משתדל באלארד להימנע מן ה„שמאלץ“ הנוסף שכמעט ומתבקש בכל צילום, ולהתרכז בעוצמה החזותית. לכן, גם אם הסיפור אינו מקורי במיוחד, נעים מאוד לצפות בו.

כשהכנופיות היו תמימות

כל החברה הטובים (הודו, תל-אביב, רצות-הברית) — זהו אחד מאותם הסרטים המתרח-שים למעשה בחלל. יש כנופיות-נוער טובות וחביבות, גם אם הן נראות מפחידות, ויש עבריינים, אבל אותם אין מכירים מקרוב, כי הם לא נחמדים. החברה הטובים אמנם מרביצים זה לזה, אבל אף פעם לא יותר מדי. וכאשר מופיעים באופק החברה הרעים, הם מתאחדים לאגרוף קמוץ אחד, ללא הבדל דת, גזע או מעמד, ממש לפי מיטב כללי החלום האמריקאי.

בכל הפרשות הללו, אין כמוהן של שוטר באופק. מיישטרת ניו יורק כידוע בשביתת-נצח בסרטים מן הסוג הזה. יש כאן מבוגרים, אבל אלה בעצם די מגועלים. במקרה הטוב הם „מאפיוזי“, ובמקרה הרע, סתם חידלתי-אנוש. הצופה מתבקש להרחיק כמה עוצב הדבר, שהגיבורים הנחמדים הללו, שמכים זה את זה בחביבות גדולה כל כך, יגדלו ויהפכו למבוגרים נבזים שכאלה.

עם זאת, צריך להודות שהבמאי, פיליפ קאופמן, מצטיין באווירה ציורית, בדמויות ססגוניות ובשברירי איזכור אופייניים לתקופות מסוימות. הסרט מתרחש בשנת 1963,

קן וול ואלן רוזנברג: כנופיות נחמדות

ללמדכם שאז עוד היו הכל תמימים בניו-יורק ורק אחר-כך הפכו ללוחמים ונהגי מוניות של ממש. בסך הכל נראה כמחווה לכל מיני סרטים על כנופיות שנעשו בעבר, מחווה שהוא חיקוי מתוך התבוללות ולא מתוך מחשבה.

גיימס ווד בתפקיד הארוני מזימגארד, השוטר הזוכה יצאנית מיחלק-המוסר בפעולה

הדג מסריח מראש. הוא הצליח במידה ניכרת במשימתו. ואולי זה מה שהרגיו את ואמבו יותר מכל. לדבריו, פירוש הדבר הוא לשפוך את גיגית המים עם התי-נוק.

תדרוך חובה לראות:

- תל-אביב — קרמר נגד קרמר, קן ה-קוקיה, כל הג'אז הזה, שיער, נורמה ריי, ידיד אמריקאי, סם, מנהטן.
- ירושלים — מה נשמע דוק, קרמר נגד קרמר, 10, קן הקוקיה.
- חיפה — רחוב הסטר, קרמר נגד קר-מר, מנהטן, גברים במלכות.

תל אביב

*** מנהטן (שחף, ארצות-הברית) — המשך תל-אחינו המשעשעות של המשכיל היהודי בשנות הארבעים לחייו, שמתמודד עם מאהבת צעירה, עם מתחכנת אופנתית ועם רעיה העומדת לפרסם ב-רבים את כל סודותיו האינטימיים. מאחר שהגיבור הוא וודי אלן, זה משעשע ומב-ריק. מי צריך יותר?

תמים שנשלח ללכוד זונות. פרי קינג הוא חניך מינור המתקשה להתאקלם ב-מוסר המשחורר של העיר הגדולה. סטיב מאכט (גיבור המהגרים המבקר עתה ב-ישראל עם אשתו ועלדיו) הוא ליצן ה-מדרבן חבר שיכור להתעסק עם שוטרת צדקנית. חוץ מיהודים, יש בתחנת המיש-טרה הזאת נציגים של כל צבעי הקשת, של כל הגזעים, מעין מיקרוקוסמוס של האור-מה האמריקאית.

הדג מסריח מהראש. אולדריי' עוי בר במהירות מסצנה דרמטית של נערה העומדת להתאבד בקפיצה מגג של בית, למסיבת-שוטרים שבה מתגנב שוטר שתוי מתחת למושב של שוטרת המתייבשת אחרי טבילה בבריכה; מפרשיות מין לנס' יון לשכך ריב שכנים; משיחורר הומור-סכסואל צעיר, למלכות של הומוסקסוא-לים בשירותים של מוסד ציבורי. הסרט מתאמץ לשקף את העולם שבו נתונים ה-שוטרים, וממנו הם מחפשים מיפלט בהל-צות (לא תמיד שנונות). בשתייה (לא תמיד במידה). ובהתקוממות נגד הממונים (תמיד מוצדקת).

אם מה שאולדריי' רצה להראות, בסור-פו של דבר, הוא שהמישטרה האמריקאית, במתכונתה הנוכחית, היא האמצעי הכי פחות יעיל לשמור על הסדר הציבורי, כי